

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8321010326
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8321010326.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.04.2024 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaného A. B. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 13T/22/2021 z 21.08.2023.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 13T/22/2021 z 21.08.2023 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- od dňa 18.02.2021 v čase od 17.00 hodiny až do dňa 23.02.2021 sa opakovane telefonicky z telefónneho čísla XXXX XXX XXX vyhrážal svojej manželke C. B., ktorá hovor prevzala na adrese trvalého pobytu D. E. XXXX/X F. G. na svojom telefónnom čísle XXXX XXX XXX, slovami, že "potom čo príde do mesta Humenné z Českej republiky, bude jesť cez slamku, že ju dokaličí, že sa nebude vedieť najesť, že jej vybijie všetky zuby a nebude mať s čím jesť", čím u nej vzbudil dôvodnú obavu o život a zdravie,

za čo mu bol uložený podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) a § 54 Tr. zákona trest povinnej práce vo výmere 150 hodín.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný proti všetkým výrokom a prokurátor proti výroku o treste.

V dodatočne predložených dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom obhajcu vyslovil, že nebolo bez pochybností preukázané, aby sa skutok stal tak, ako je uvedené v podanej obžalobe a zároveň nebolo bez pochybností preukázané, aby skutok napíňal po formálnej i materiálnej stránke všetky znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona. Z odôvodnenia napádaného rozhodnutia /str. 9 a 10 /vyplýva, že prvostupňový súd mal za to, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený v podanej obžalobe. K tomuto záveru dospel hlavne na základe priameho dôkazu a to výpovede poškodenej a svedka H. I. a nepriamych dôkazov v spočívajúcich v listinných dôkazoch (bližšie nešpecifikovaných) a znaleckých posudkoch. Zároveň v odôvodnení napádaného rozhodnutia uviedol, že vina obžalovaného je v zásade potvrdená i samotnou výpoveďou obžalovaného. K výpovedi poškodenej prvostupňový súd v odôvodnení napádaného rozsudku /str. 11/ konštatoval, že pri hodnotení dôkazov (konkrétne výpovede poškodenej) neprihliadal na výpoveď poškodenej z prípravného konania, t.j. zo dňa 23.02.2021, keďže táto výpoveď bola vykonaná po začatí trestného stíhania vo veci, ale pred vznesením obvinenia obžalovanému, ktorému bolo vznesené obvinenie toho istého dňa vo večerných hodinách, t.j. až po výsluchu poškodenej. Prvostupňový súd tak pri hodnotení

priameho dôkazu, t.j. výsluchu poškodenej musel vychádzať z jej výpovede z prípravného konania zo dňa 09.04.2021 a z výpovede na hlavnom pojednávaní zo dňa 07.10.2021. Z výpovede poškodenej zo dňa 09.04.2021 vyplýva, že poškodená podala na obžalovaného trestné oznámenie preto, lebo mala na neho zlosť, keďže pil a chcela, aby ho zobrali preč, nakoľko vedela, že si ním sama neporadí. /pozn.: z vyšetrenia poškodenej pred znalcom H. E. vyplýva, že poškodená obžalovaného piť nevidela, ani ich deti, str. 12, znal. posudku č. 06/2021/. Poškodená pri uvedenom výsluchu ďalej uviedla, že nemala strach a pocit, aby obžalovaný svoje vyhrážky uskutočnil, keď podávala trestné oznámenie.

Zo zápisnice o výpovedi poškodenej na hlavnom pojednávaní zo dňa 07.10.2021 /str. 13/ vyplýva, že poškodená mala pocit zlosti voči obžalovanému. Mala pocit, že pije, bála sa, aby si niečo nespravil. Išla na políciu, nech ho zoberú, nech ho dajú na protialkoholické, chcela už mať pokoj. Poškodená v uvedenej výpovedi opätovne zopakovala, že mala zlosť a chcela, aby ho zobrali. Taktiež sa vyjadrila, že nemala strach o život, ale skôr strach o budúcnosť a hodnotila to ako zlosť. Poškodená vo svojej výpovedi ďalej uviedla, že nevedela, že to takto skončí, že z toho bude súd, nevedela, čo má robiť a chcela, aby obžalovaného zobrali na protialkoholické liečenie. Poškodená zároveň uviedla, že po podaní trestného oznámenia sa vrátila späť do spoločného bydliska s obžalovaným. Prvostupňový súd v odôvodnení napádaného rozhodnutia /str. 11/ konštatoval, že poškodená odo dňa jej výsluchu zo dňa 09.04.2021 mala snahu meniť výpoveď v prospech obžalovaného.

Takýto záver prvostupňového súdu však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Ako vyplýva z jeho odôvodnenia, pri hodnotení jej výpovede súd vychádzal z výpovede poškodenej zo dňa 09.04.2021 a z výpovede na hlavnom pojednávaní zo dňa 07.10.2021. Poškodená neuviedla, aby mala obavu, či strach z vyhrážok obžalovaného. Nie je teda zrejmé, na základe akých skutočností podľa tvrdenia prvostupňového súdu malo dôjsť k zmene výpovede.

Pokiaľ prvostupňový súd mal porovnávať výpovede poškodenej vo vzťahu k výpovedi poškodenej zo dňa 23.02.2021 /výpoveď z prípravného konania/, prvostupňový súd sám v odôvodnení /str.11/ konštatoval, že na túto výpoveď /z dôvodov tam uvedených/ neprihliadal.

Konštatovanie prvostupňového súdu o zmene výpovede poškodenej sa tak javí ako nepreskúmateľné, keďže nie je zrejmé, na základe akých dôkazov k tomu dospel. Aj keď prvostupňový súd neprihliadal na výsluch poškodenej zo dňa 23.02.2021 /z prípravného konania/, v časti výsluchu, ktorá sa týka skutku uvedenom v podanej obžalobe, poškodená nikde priamo neuviedla, aby mala strach z vyhrážok obžalovaného. Na sugestívnu otázku policajta, či pocítila strach počas vyhrážok, uviedla, že strach, áno, že musí niečo urobiť, že to nemôže nechať tak, že musí urobiť niečo pre seba, aby mala pokoj. Aj keď s poukazom na ust. § 132 ods. 2 Tr. poriadku nemožno použiť takúto výpoveď ako dôkaz, z uvedeného však vôbec nevyplýva, aby poškodená mala priamo obavu z vyhrážok obžalovaného.

Prvostupňový súd dospel k záveru o vine obžalovaného aj na základe ďalšieho priameho dôkazu a to výpovede sv. H. I. na hlavnom pojednávaní zo dňa 29.09.2022. Išlo o policajta, ktorý v tom čase spisoval trestné oznámenie podané poškodenou. Aj keď prvostupňový súd vyhodnotil výpoveď tohto svedka ako jeden z priamych dôkazov preukazujúci vinu obžalovaného, nie je úplne zrejmé, aké skutočnosti mali byť jeho výpoveďou preukázané.

Samotný svedok sa najprv k uvedenému prípadu nevedel ani rozpomenúť. Následne z jeho výpovede malo vyplývať, že bol pri spisovaní zápisnice o trestnom oznámení, kde sa mal manžel poškodenej /t.j. obžalovaný/ vyhrážať. Aký bol obsah vyhrážok však uviesť nevedel. Uvedený svedok iba odkázal, že by to malo byť zápisnici, konkrétne si však nepamätal. Z uvedenej výpovede teda ani nie je zrejmé, či malo ísť o také vyhrážky, ktoré by boli spôsobilé naplniť formálnu stránku prečinu v zmysle ust. § 360 ods. 1 Tr. zákona.

Keďže menovaný svedok odkázal na zápisnicu o trestnom oznámení, prvostupňový súd mal pravdepodobne za to, že obsah vyhrážok uvedený v podanej obžalobe bol preukázaný. Takéto voľné hodnotenie dôkazu považujeme za v rozpore ust. § 168 ods. 1 Tr. por. v spojitosti s § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Ak si svedok nepamätá skutočnosti, ktoré sú predmetom jeho výsluchu a na ich obsah odkazuje iba na listinný dôkaz /ktorý by ich mal obsahovať/ a to aj keď presne nevie, čo sa v ňom uvádza, nemožno vyhodnotiť, že výpoveďou svedka boli preukázané skutočnosti, o ktorých nevypovedal /v tejto veci – preukázanie obsahu vyhrážok obžalovaného/.

Za nemenej podstatné považujeme aj odôvodnenie prvostupňového súdu /str. 13/ a to v tom, že na zápisnicu o trestnom oznámení /čl. 4 vyšetrovacieho spisu č. ORP-117/1-VYS-HE-21/ nemožno prihliadať. S poukazom na vyššie uvedené preto nie je zrejmé, ako prvostupňový súd mohol dospieť k záveru o preukázaní vyhrážok obžalovaným a to sv. H. I. s odkazom na obsah zápisnice o trestnom oznámení, keďže sám konštatoval, že na ňu nemožno prihliadať. Na základe uvedeného sa preto javí záver prvostupňového súdu pri hodnotení tohto dôkazu ako nepreskúmateľný.

Čo sa týka ďalšej časti výsluchu svedka H. I., že poškodená bola v strese, že bolo evidentné, že má strach, bála sa, prvostupňový súd sa týmto konštatovaním bližšie nezaoberal. Menovaný svedok však nie je odborne spôsobilou osobu, ktorá by vedela posúdiť emočný stav danej osoby v danom okamihu a teda je zrejme, že ide iba o jeho subjektívny pohľad na vec.

Z hľadiska hodnotenia dôkazu a jeho hodnovernosti je potrebné dať do pozornosti, že menovaný svedok prijímal množstvo trestných oznámení /ako aj sám uviedol na str. 3 zápisnice/ a aj na odstup času si nemôže pamätať konkrétne prípady. Svedčí o tom i jeho ďalšia časť výpovede /str. 5 zápisnice/, kde uviedol, že poškodená mala nejaké zranenia, nejaké modriny a že ich dokonca fotili.

Uvedené konštatovanie len svedčí o nehodnovernosti výpovede tohto svedka, keďže v tejto trestnej veci nedošlo medzi obžalovaným a poškodenou k žiadnemu fyzickému kontaktu /malo ísť o telefonické verbálne vyhrážky/.

Prvostupňový súd taktiež konštatoval, že vina obžalovaného je v zásade potvrdená i samotnou jeho výpoveďou.

Súd konštatoval, že obžalovaný nepoprel, že poškodenej v dňoch skutku telefonoval. Taktiež nepoprel hnev na poškodenú z dôvodu podaného návrhu na rozvod manželstva, nepoprel, že v tomto čase neovládal svoje emócie, má sklony k výbušným prejavom, krikom a v

tej súvislosti aj k používaniu slovných útokov a vulgarizmov adresovaných poškodenej. Uviedol, že sa poškodenej za svoje správanie ospravedlnil. Na hlavnom pojednávaní v zásade nepoprel skutok ako taký, avšak odmietol, žeby sa poškodenej vyhrážal. Máme za to, že z uvedeného konštatovania prvostupňového súdu nebolo žiadnym spôsobom preukázané, aby sa obžalovaný po formálnej stránke dopustil spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu.

Je pravdou, že obžalovaný skutok nepoprel, avšak v žiadnej z jeho výpovedí /či už z prípravného konania alebo konania pred súdom/ priamo nevyplýva, aby použil voči poškodenej tie slová, ktoré sú uvedené v skutkovej vete podanej obžaloby. Taktiež nikde neuvádzal, že pokiaľ aj použil voči poškodenej „silné slová“, myslel to vážne, ale práve naopak. Z uvedených dôvodov nie je teda zrejme, na základe akých skutočností dospel prvostupňový súd k záveru, že vina obžalovaného bola potvrdená v zásade aj jeho výpoveďou, preto považujeme odôvodnenie prvostupňového súdu v tejto časti za nepreskúmateľné.

Prvostupňový súd ďalej poukázal na výpoveď znalca H. E. na hlavnom pojednávaní dňa 23.11.2022, v zmysle ktorej poškodená, v danej situácii, v ktorej sa nachádzala, mala mať obavu z verbálnych útokov obžalovaného. Z vyšetrenia poškodenej znalcom H. J. E., odbor psychológia, odvetvie klinická psychológia pre deti a dospelých vyplýva, že poškodená nemala dôvodnú obavu z vyhrážok. Na otázku znalca /str. 13 znaleckého posudku č. 06/2021/, či sa bojí manžela, odpovedala, že nie a nikdy sa ho ani nebála. Taktiež sa vyjadrila, že vyhrážky manžela nebrala osobne, nemala strach. Vedela, že už nevie, čo má robiť /myslela tým manžela/, tak kričí.

Menovaný znalec sa na hlavnom pojednávaní dňa 23.11.2022 vyjadril, že v ten daný moment sa poškodená cítila ohrozená. Následne však, vzhľadom na časový odstup psychologického vyšetrenia, poškodená začala racionalizovať a to bez vplyvov emócií, t. z. aj bez pocitu ohrozenia. Z tohto dôvodu odôvodnil aj vyjadrenie poškodenej v rámci vyšetrenia poškodenej, že nikdy sa manžela nebála. Uvedenému konštatovaniu znalca však odporuje správanie poškodenej bezprostredne po tom, čo podala trestné oznámenie. Poškodená bezprostredne po podaní trestného oznámenia sa vrátila späť do spoločného bydliska s obžalovaným, ktorý sa tam mal vrátiť /výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní dňa 07.10.2021, str. 17 zápisnice/. Je teda evidentné, že pokiaľ by skutočne mala poškodená obavu z vyhrážok obžalovaného, určite by sa snažila kontaktu s obžalovaným vyhnúť a nie práve naopak. Uvedené správanie poškodenej bezprostredne po skutku vzbudzuje pochybnosti o výpovedi a záveroch znalca H. E.. Prvostupňový súd sa touto okolnosťou pri hodnotení jeho výpovede nijako bližšie nezaoberal, aj keď máme za to, že ide o podstatnú okolnosť, ktorá vnáša pochybnosti o prednesených záveroch menovaného znalca.

Prvostupňový súd aj s poukazom na výpoveď znalca H. E. na hlavnom pojednávaní zo dňa 23.11.2022 skonštatoval, že došlo k zmene výpovede poškodenej vedome aj nevedome /str. 12 odôvodnenia/. S poukazom na vyššie uvádzané a na odôvodnenie napádaného rozhodnutia, kde prvostupňový súd neprihliadal ani na trestné oznámenie, ani na výpoveď poškodenej zo dňa 23.02.2021, nie je teda zrejme, z akých dôkazov dospel k tomu, že obžalovaná mala mať obavu z vyhrážok obžalovaného.

Za potrebné považuje taktiež poukázať i na konštatovanie prvostupňového súdu /str. 14 odôvodnenia napádaného rozsudku/, kde súd dospel k záveru o spáchaní prečinu podľa

§ 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona a mimo skutočností tam uvedených poukázal i na to, že obžalovaný sa neadekvátne správa pri riešení konfliktov, najmä po požití alkoholu, od ktorého bol závislý. Nie je zrejme, na základe akých skutočností mal

prvostupňový súd za to, že obžalovaný požíva alkoholické nápoje. Je pravdou, že v minulosti bol liečený pre alkoholizmus, avšak od 15.03.2019 alkoholické nápoje nepožíva.

Z vyšetrenia poškodenej znalcom H. E. vyplýva, že poškodená si myslí, že manžel stále aj po liečení požíva alkohol, avšak nikdy ho nevidela a ani jej deti piť. V tejto súvislosti zároveň poukazujeme aj na závery znaleckého posudku č. 06/2021 znalca H. J. E., kde poškodenú vykreslil ako osobu s tendenciou k domýšľavosti s prejavmi agresívneho správania a pocitmi nedostatočnosti.

Prvostupňový súd pravdepodobne vychádzal z návrhu na rozvod manželstva podaným poškodenou v konaní vedenom na OS HN sp. zn. 21Pc/2/2021, kde poškodená ako dôvod uviedla nadmerné pitie obžalovaného. Ide o vymyslené a ničím nepodložené tvrdenie poškodenej, ktoré vnímame len ako uvedenie nejakého dôvodu na podanie návrhu na rozvod.

K posudzovaniu dôvodnosti obáv z verbálnych vyhrážok obžalovaného uvádzajú, že obžalovaný nie je osobou, ktorá v emočne vypätých situáciách tieto rieši fyzickou agresiou, čo zároveň spochybňuje napádaný výrok v tom smere, aby skutočne vykonal to, čo malo byť prejavom jeho verbálnej agresie. V tejto súvislosti poukazujú na záver znal. posudku č. 05/2021 znalca H. J. E., na otázku č. 4, kde sa uvádza: „U obvineného A. B. nie je fyzická agresivita jeho charakteristickou črtou. Taktiež neboli v jeho myslení zaznamenané zvýšené násilné ideácie. Psychologické vyšetrenie u neho poukazuje na to, že v afektívnych situáciách a hlavne v tých, ktoré nemôže mať pod kontrolou a ktoré majú silný emočný náboj, má zvýšenú tendenciu sa prejavovať agresiou, avšak zvýšený je predpoklad k vyjadreniu verbálnej agresie. Majú za to, že skutok nenapĺňa znaky prečinu ani po materiálnej stránke. NS SR sa už v niekoľkých rozhodnutiach vyjadroval, že je potrebné aplikovať zásadu „ULTIMA RATIO“ vo vzťahu k aplikácii materiálneho korektívu v súlade s ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona /napr. rozhodnutie NS SR 1Tdo/ 51/2015/. V prípadoch, ako je nebezpečné vyhrážanie je potrebné prihliadať na všetky konkrétne okolnosti, za ktorých k spáchaniu skutku došlo, na vzťahy poškodenej osoby a páchatel'a pred spáchaním skutku a po ňom, následky konania, pohnútku páchatel'a, či mieru jeho zavinenia.

Ako vyplýva z dokazovania vo veci, vzťahy medzi poškodenou a obžalovaným bezprostredne pred skutkom boli napäté. Bolo to vyvolané frustráciou obžalovaného z toho, že nemá prácu, podobne v čase Covidu nemala prácu i poškodená, dochádzalo medzi nimi k častým hádkam, poškodená podozrievala obžalovaného z nadmerného požívania alkoholických nápojov /aj keď ho piť nikdy nevidela, čo sama potvrdila/, obviňovala ho z celkovej apatie voči nej, voči celkovému spoluzitiu. Chcela sa rozprávať, obžalovaný to odmietal. Ako uviedla v rámci jej výpovede na hlavnom pojednávaní, sama provokovala obžalovaného, vyvolávala hádky, až sa rozhodla, že takto žiť nechce a podá návrh na rozvod. Obžalovaný to psychicky neunesol, keďže nechápal prečo a v amoku a je potrebné zdôrazniť v telefonickom rozhovore /ani nie osobne/ použil „silné slová voči poškodenej. Ako však vyplýva zo znaleckého posudku H. J. E., fyzická agresivita, nie je povahovou črtou obžalovaného, skôr ide o formu verbálnej agresie. Samotná poškodená o tom veľmi dobre vedela, keďže sama uvádzala, že on sa musí vykričať a žiadnu obavu ani nemala, keďže by nešla bezprostredne do ich spoločného bytu potom, čo tam mal dôjsť obžalovaný.

Taktiež je potrebné poukázať aj na závery znal. posudku H. E., kde poškodenú charakterizoval ako osobu s tendenciou k domýšľavosti s prejavmi agresívneho správania a pocitmi nedostatočnosti. Pokiaľ skutočne použil obžalovaný tie slová, ktoré sú uvedené v skutkovej vete obžaloby, nie je to ospravedlniteľné. Máme však za to, že vinu na celej tejto situácii majú obaja manželia, ktorá bola len výsledkom ich dlhodobějších manželských nezhôd. Takéto nezhody sa v manželstve stávajú a nemožno každý takýto prípad v rámci zásady ULTIMA RATIO striktné posudzovať ako trestný čin. Obžalovaný a poškodená sú manželmi 36 rokov, veľmi dobre poznajú svoje povahy, vedia, čo môžu jeden od druhého očakávať. Samotná poškodená pozná povahové vlastnosti svojho manžela a veľmi dobre vie, že vo vypätých situáciách sa potrebuje „vykričať“ /čo sama potvrdila pred znalcom H. E./, nie je však primárne fyzicky agresívny, z čoho by mala mať poškodená strach. V súčasnosti, poškodená a obžalovaný vedú riadny rodinný a manželský život, snažia sa na tieto udalosti zabudnúť.

Keďže nebolo bez pochybností preukázané, že sa skutok stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete podanej obžaloby, navrhuje, aby súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil v súlade s ust. § 285 písm.

a) Tr. poriadku, alternatívne podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, pretože skutok nie je trestným činom.

Okresný prokurátor v predložených dôvodoch odvolania po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku a odôvodnenia výroku o treste vyslovil, že nemajú výhrady voči výroku o vine, pretože vina bola jednoznačne preukázaná, Súd však pochybil pri ukladaní trestu, pretože u obž. A. B. súd zohľadnil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) a to i napriek tomu, že obžalovaný sa k spáchaniu skutku nepriznal a v konaní pred súdom poprel, aby sa manželke (poškodenej C. B.) vyhráždil. Pri výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 07.10.2021 priznal iba to, že použil silné slová, ktoré si mohla manželka zle

vysvetliť, ktoré ľutuje, čo však v danom prípade nie je možné pokladať za priznanie sa ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Priznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona považuje za správne, pretože obžalovaný bol za trestný čin odsúdený rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 13T/129/2019, ktoré v čase rozhodovania nebolo zahladené. Odsúdený spáchal skutok v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia v spomínanej trestnej veci. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti a teda neprítomnosť poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona a prevahe priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, je potrebné pri ukladaní trestu aplikovať § 38 ods. 4 Tr. zákona a zvýšiť dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby za stíhaný prečin o jednu tretinu a ukladať tak trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov až 3 roky. Na rozdiel od súdu sa prokuratúra nazdáva, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť priamym výkonom trestu odňatia slobody, pretože u neho nejde o prvé vybočenie z doposiaľ riadneho spôsobu života a ako bolo uvedené, žalovaného násilného konania sa dopustil v priebehu plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia vo veci Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 13T/129/2019. Je dôvodné konštatovať, že uložený podmienený trest odňatia slobody nespĺnil u neho svoj represívny a ani preventívny účinok, pretože ho zjavne neodradili v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Alternatívny druh trestu a to trest povinnej práce nie je dostatočnou hrozbou pre obžalovaného a práve jeho osoba ako osoba páchatelia i samotná povaha konania, ktorého sa dopustil nielenže nepostačuje na jeho nápravu, ale nie je spôsobilý odradiť ďalších potencionálnych páchatel'ov od páchania tejto spoločensky nebezpečnej a narastajúcej trestnej činnosti páchanej v rodinnom prostredí a na najbližších členoch rodiny. Uloženie alternatívneho trestu povinnej práce v posudzovanej veci je nedôvodné, v dôsledku čoho je uložený trest odňatia slobody neprimerane mierny a tým aj nezákonný. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý výrok o treste a uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Na podklade takto riadne a včas podaných odvolaní obžalovaným a prokurátorom ako osobami na to oprávnenými krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by zakladali dôvody dovolania podľa § 371, a zistil, že odvolania nie sú dôvodné.

Konajúci súd vykonal hlavné pojednávanie v prítomnosti obžalovaného, ktorý mal možnosť vyjadriť sa ku skutku, ako aj k vykonaným dôkazom, taktiež obžalovanému bolo umožnené navrhovať vykonanie ďalších dôkazov, či predložiť argumentáciu v záverečnej reči a poslednom slove o jeho nevine. V rámci tohto postupu k porušeniu práva na obhajobu nedošlo. Ostatne, obžalovaný bol zastúpený obhajcom, ktorý reálne vykonával a aj obhajoval jeho práva.

V rámci dokazovania boli vykonané dôkazy podľa pravidiel stanovených procesným predpisom, ktorých rozsah je dostatočný na to, aby konajúci súd mohol rozhodnúť vo veci samej. Obsah vykonaného dokazovania je podrobne rozvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorý následne konajúci súd vyhodnotil konštatujúc pritom, že na výpoveď poškodenej C. B. z 23.02.2021 neprihliadal, keďže táto bola vykonaná pred vznesením obvinenia, a taktiež neprihliadal na trestné oznámenie, ktorého obsah bol prečítaný na hlavnom pojednávaní, ale prihliadal iba na jeho časť v kontexte nadväzujúcom na výpoveď svedka H. I., ktorý spisoval toto trestné oznámenie a v ktorom popísal obsah vyhrážok, ktoré počul cez hlasitý odposluch prebiehajúceho telefonického rozhovoru.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu dokazovania, o ktorý mohol konajúci súd opierať svoje skutkové zistenia, uzavrel, že namietané skutkové okolnosti z neho možno vyvodiť. Je síce faktom, že konajúci súd v rámci hodnotenia dokazovania prezentoval aj úvahy, ktoré nie celkom korešpondujú zásade voľného hodnotenia dôkazov, ktorá je založená na formálnej logike a na tieto potom poukazoval obžalovaný vo svojom odvolaní.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo u v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činného v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Voľné hodnotenie dôkazov neznamena svojvôľu, uplatnenie tejto zásady spočíva v tom, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedie podstatný obsah dokazovania s jeho vyhodnotením, ktorý

má byť založený na princípoch formálnej logiky a má byť vecne presvedčivý. Teda, medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov musí existovať vzťah, pričom každý záver o dokazovanej/dokázanej skutkovej okolnosti má mať svoj analytický základ v zisteniach plynúcich z dôkazov, ktoré sú hodnotené nielen jednotlivo, ale aj vo svojich vzájomných súvislostiach.

V zmysle uvedenej zásady trestného konania odvolací súd posudzoval hodnotenie dokazovania a správnosť skutkových záverov ustálených na jeho podklade, keďže podstata odvolania obžalovaného sa opierala o nesprávne hodnotenie dôkazov konajúcim súdom, dôsledkom čoho je, že nebolo dokázané, že sa skutok stal tak, ako to tvrdí obžaloba.

V skutkových zisteniach nie je sporné, že obžalovaný v kritickú dobu telefonoval poškodenej, svojej manželke C. B.. Túto okolnosť poškodená nepoprela a nepoprel ju ani obžalovaný, hoci v konaní pred súdom namietal dobu telefonovania, t. j. dokedy mal manželke telefonovať, keďže 21. alebo 22.02.2021 bol zadržaný a umiestnený do cely predbežného zadržania. Z výpovede obžalovaného a zo zápisnice o zadržaní obvineného tak možno uzavrieť, že doba spáchania ustálená v skutkových tvrdeniach vo výroku o vine je správna a táto korešponduje zisteniam plynúcim z vykonaných dôkazov. Obžalovaný bol obmedzený na osobnej slobode dňa 23.02.2021 o 12,45 hod., čo vyplýva zo zápisnice o jeho zadržaní, a teda pokiaľ obžalovaný telefonoval manželke až do jeho zadržania, tak sa tak stalo v dobe od 18.02.2021 od 17,00 hod. až do 23.02.2021 do 12.45 hod.

Nedokázanou skutočnosťou podľa obžalovaného je obsah rozhovoru medzi ním a poškodenou a vzbudenie dôvodnej obavy u poškodenej z týchto rozhovorov.

Konajúci súd obsah rozhovorov medzi obžalovaným a poškodenou uzavrel na podklade výpovede svedka H. I., policajta, ktorý dňa 19.02.2021 spisoval zápisnicu o trestnom oznámení s poškodenou, a o obsah tejto zápisnice. Z jeho výpovede, ako to správne konštatuje konajúci súd v dôvodoch svojho rozhodnutia na strane 6, vyplynulo, že počas výsluchu oznamovateľka zdvihla telefón, že jej volá manžel, ktorý sa jej počas hovoru vyhrážal, a uvedené vyhrážky by mali byť zaprotokolované v zápisnici o výsluchu oznamovateľky. Na ich obsah si nespomínal. Bola prečítaná aj zápisnica o podaní trestného oznámenia zo dňa 19.02.2021, z ktorej vyplývajú okolnosti, na ktoré sa svedok H. I. odvolával. Obžalovaný počas rozhovoru okrem vulgárnych nadávok predniesol aj „.... prídem si ťa vychutnať ty piča, idem si po teba, som na ceste, zbaľ mi tašku, lebo od teba ma zoberú policajti....dúfam, že pokiaľ prídem, nezdochneš, lebo si to chcem vychutnať.... chcela si mať pokoj, budeš ho mať, až keď ho budem mať japokoj budem mať vtedy, keď budeš jesť na slamku.....idem domov rozbiť ti papuľu.....Ty si ešte nežrala hlinu, budeš ju žrať....“.

Podľa názoru odvolacieho súdu pri ustálení obsahu rozhovorov medzi poškodenou a obžalovaným sa možno opierať nielen o výpoveď svedka H. I., ktorý vypovedal k priebehu úkonu ním vykonávaného. Správne vyhodnotil konajúci súd, že menovaný svedok nebol navedený na výpoveď, pretože sám si spomenul na okolnosti výsluchu poškodenej a podľa neho aj identifikoval jeho priebeh. Okolnosť, že si svedok H. I. nepamätal na obsah rozhovorov medzi obžalovaným a poškodenou, nie je ničím zvláštna a ojedinelá, keďže ide o osobu, ktorá v rámci výkonu svojho povolania prichádza do styku s väčším okruhom ľudí a spisuje s nimi rôzne zápisnice, preto si v čase výsluchu pred konajúcim súdom ani nemohol pamätať na konkrétnosti rozhovorov z dôvodu uplynutia času a množstva vykonávaných výsluchov počas výkonu služby policajta. Menovaný svedok podstatný obsah rozhovorov zaznamenal do zápisnice o výsluchu poškodenej ako oznamovateľky trestného činu, na ktorú sa odvolával. Táto časť zápisnice o trestnom oznámení sa podľa názoru odvolacieho súdu dá použiť, keďže zaznamenáva špecifické okolnosti výsluchu, ktoré sa udiali počas neho. Ak teda konajúci súd v rozsahu, v ktorom boli zaznamenané podstatné časti opakujúcich sa rozhovorov počas spísania zápisnice o trestnom oznámení, prečítal zápisnicu o trestnom oznámení a vychádzal zo skutočností z nej plynúcich, postupoval správne. Je potrebné si uvedomiť, že tento zápis o vykonaní rozhovorov poškodenej s obžalovaným počas spísania zápisnice o trestnom oznámení a obsah týchto rozhovorov nie je výpoveďou poškodenej, ale ide o okolnosti, ktoré nastali v rámci jej výsluchu nezávisle od nej. Na uvedené poukazuje odvolací súd predovšetkým z toho dôvodu, že tento dôkaz je potrebné hodnotiť v kontexte s výpoveďami poškodenej.

Už len z týchto dôkazov vyplýva, že poškodená bola obeťou útokov zo strany obžalovaného, ktorý sa jej vyhrážal neprímeraným spôsobom minimálne poškodením jej zdravia, pričom v tom čase poškodená

mala strach, keďže podávala trestné oznámenie práve pre iné vyhrážky voči jej osobe zo strany obžalovaného.

Konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že na výpoveď poškodenej z 23.02.2021 neprihliadal, pretože táto bola vykonaná pred vznesením obvinenia. S konštatovaním súdu, že výpoveď poškodenej sa uskutočnila pred vznesením obvinenia, možno súhlasiť, keďže na strane 12 zápisnice o výsluchu svedka poškodenej C. B. (čl. 63 spisu) sa uvádza, že bola poučená o tom, že dňa 19.02.2021 bolo v zmysle § 199 Tr. poriadku začaté trestné stíhanie pre prečin podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, teda v dobe jej výsluchu ešte vznesené obvinenie obžalovanému nebolo a stalo sa tak toho istého dňa o 20,20 hod., ktorá skutočnosť vyplýva z návratky doručenky nachádzajúcej sa na čísle listu 22.

Ďalšia výpoveď poškodenej z prípravného konania zo dňa 09.04.2021 bola vykonaná už po vznesení obvinenia a v súdnom konaní poškodená vypovedala dňa 07.10.2021. Aj napriek tomu, že výpoveď poškodenej C. B. z 23.02.2021 je z doby pred vznesenia obvinenia, podľa názoru odvolacieho súdu aj táto je použiteľná v tomto trestnom konaní. Ide totiž o výpoveď, ktorá bola zabezpečená v rámci trestného konania, keďže toto sa začalo uznesením o začatí trestného stíhania dňa 19.02.2021 pre prečin podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona pre skutok, ktorého totožnosť je zachovaná so skutkom, pre ktorý bolo vznesené obvinenie obžalovanému A. B.. Vo vzťahu k výroku o vine nejde o jediný dôkaz, ktorý by preukazoval vinu obžalovaného. Tá je preukazovaná aj výsluchom svedka H. I. a čítaním tých častí trestného oznámenia, ktoré nie sú obsahom výpovede poškodenej, ale zachytávajú priebeh tohto úkonu a tými sú údaje o tom, kto podával trestné oznámenie, v akom čase a na ktorom mieste, ako bol poučený, čo sa odohrávalo počas tohto výsluchu, kto ho spísal, kto bol pri jeho realizácii prítomný. Vzhľadom na tento dôkazný stav a skutočnosť, že poškodená pri úkone 23.02.2021 bola riadne poučená o možnosti odoprieť výpoveď aj podľa § 130 ods. 2 Tr. poriadku, bola poučená o začatí trestného stíhania vo veci, v ktorej podávala trestné oznámenie, svoje právo nevypovedať nevyužila, hoci vedela, že predmetom jej výsluchu sú vyhrážky jej manžela, jej výsluch z 23.02.2021 je procesne spôsobilým byť nositeľom dôkazu a preto oň možno opierať skutkové zistenia.

Správne preto postupoval konajúci súd, ak umožnil prokurátorke prečítať z tejto výpovede poškodenej tie časti, ktoré boli odlišného charakteru od jej ďalšej výpovede z 09.04.2021 a vo vzťahu k tvrdeniam na hlavnom pojednávaní dňa 07.10.2021. A práve v tejto výpovedi poškodená tvrdila, že dňa 19.02.2021 podala trestné oznámenie na manžela, lebo sa jej telefonicky vyhrážal, že ju zabije a to zo svojho telefónneho čísla XXXX XXXXXX v takom rozsahu, že z neho mala strach, že musí niečo urobiť, že to tak nemôže nechať. V čase vyhrážok sa obžalovaný nachádzal v Čechách a keď s ňou komunikoval, tak kričal, pričom vo štvrtok jej volal asi 36 krát, z toho hovor uskutočnila len 7-krát, v čase podávania trestného oznámenia jej volal asi 10-12 krát a asi len 3 alebo 4 krát zdvihla telefón. Hovoril jej, že ju príde zabiť, že sviňu treba zabiť, že bude piť na slamku, že nebude vedieť dňa ani hodiny, kedy príde a nájde si ju.

Je faktom, že v ďalších výpovediach poškodená už tvrdila, že nemala strach, ale zlosť na manžela pre jeho správanie, že jej vulgárne nadával, poprela, aby sa jej vyhrážal. Zmenu jej výpovede je potrebné pripísať predovšetkým trvajúcemu manželskému zväzku, keďže obžalovaný a poškodená žili v manželstve 33 rokov, z čoho plynú citové, ekonomické a iné rodinné väzby. Jej výsluch 09.04.2021 takmer po dvoch mesiacoch od spáchania skutku sa realizoval v iných podmienkach, kedy u nej neexistovalo napätie z konania obžalovaného, a mala čas na prehodenie práve rodinných vzťahov, ktoré sú poznačené prerokúvaným skutkom. U poškodenej nejde o osobu, ktorá by si vymýšľala, také osobnostné črty u nej zistené neboli, a jej správanie dňa 19.02.2021 je objektivizované aj príslušníkom polície, ktorý spisoval s ňou zápisnicu o výsluchu. Plač poškodenej a jej rozrušenie počas výsluchu nezodpovedá zlosti, ale strachu, ku ktorému vypovedala dňa 23.02.2021. Práve predloženie fotografií jej tela s pohmoždeninami, ktoré mali byť následkom fyzického násillia jej manžela voči nej, mali dokumentovať strach z obžalovaného, že svoje vyhrážky uskutoční. Toto konanie poškodenej nemožno opomenúť a preto jej výpoveď dňa 23.02.2021 je potrebné hodnotiť ako dôveryhodnú.

Obžalovaný taktiež namietal vyjadrenie svedka H. I. k psychickému stavu poškodenej pri podávaní trestného oznámenia predovšetkým z dôvodu, že nie je osobou odborne spôsobilou na posúdenie emočného stavu inej osoby. Ak menovaný svedok H. I. popisoval priebeh úkonu, v rámci ktorého sa poškodená rozplakala a vypovedala, že má strach, nie je dôvod takémuto tvrdeniu neveriť, najmä za situácie, ak v priebehu tohto úkonu došlo k telefonickým hovorom s vyhrážkami vyššie prezentovanými.

Na posúdenie, či má nejaká osoba strach, pokiaľ sa sama k nemu vyjadruje sprevádzajúc to s plačom za súčasného verbálneho ataku od útočníka, podľa názoru odvolacieho súdu nie sú potrebné odborné psychologické znalosti, pretože dospelý jedinec poznajúc rôzne pocity, ktoré sám prežíva, vie na základe konkrétnych okolností usúdiť, v akom rozporení sa nachádza iná osoba, najmä ak ho pomenúva a má pritom sprievodné znaky (strach, zlosť, radosť, smútok). Okrem toho svedok H. I. ako policajt prichádzal do styku s rôznymi prípadmi počas výkonu služby, v rámci ktorých prišiel do styku s osobami v rôznych emočných a vypätých stavoch. Preto odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že svedok H. I. nesprávne posúdil emočný stav poškodenej.

Ak teda obžalovaný namietal, že skutková okolnosť o vyhrážaní nie je dokázaná, tak práve z výpovede poškodenej z 23.02.2021 a z výpovede svedka H. I., ktorej korešponduje zápis v trestnom oznámení o telefonických hovoroch s ich obsahom, možno túto namietanú okolnosť ustáliť. Záver konajúceho súdu, že výpoveď poškodenej z 23.02.2021 je procesne neúčinná, vychádza z nesprávne aplikovanej zásady voľného hodnotenia dôkazov. Na výpoveď poškodenej pred vznesením obvinenia by nebolo možné prihliadať vtedy, ak by išlo o jej jedinú výpoveď, ktorá by zároveň bola jediným usvedčujúcim dôkazom. V posudzovanej veci je však iná dôkazná situácia a preto odvolací súd uplatňovanú námietku vzťahujúcu sa k namietanej okolnosti považoval za neopodstatnenú, keďže je založená na nesprávnom hodnotiacom základe.

Skutočnosť, že obžalovaný nepoprel spáchanie skutku, sama osebe síce nedokazuje skutkové tvrdenia, ale ani ich nevyvracia. Podporným dôkazom pre agresívne správanie obžalovaného je znalecké vyšetrovanie jeho duševného stavu a znalecky posúdená jeho osobnosť, zo záverov ktorých možno síce uzavrieť, že obžalovaný nie je bazálnym agresorom, avšak jeho štruktúra osobnosti umožňuje agresívne správanie v konfliktných situáciách preferujúc jej verbálnu formu. Uvedené spolu so znaleckým záverom, že situačné afekty sa uplatňujú u obžalovaného bezprostredne, zodpovedá jeho konaniu, keď po oznámení poškodenej, že podala návrh na rozvod, okamžite začal verbálne konať s výraznou dávkou agresie.

Na výpoveď znalca z odboru psychológie H. J. E. bolo možné prihliadať, pokiaľ však ide o hodnotenie, či poškodená mala z vyhrážok obžalovaného strach, táto okolnosť je skutkovou, ktorú musí ustáliť súd a nie znalec. Znalec sa môže vyjadriť k okolnostiam, ktoré z psychologického hľadiska mohli vplývať na vnímanie poškodenej verbálnych prejavov obžalovaného, prípadne na spôsobené následky konaním obžalovaného.

Správne ustálený skutkový stav konajúci súd aj správne po právnej stránke kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazaním na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona.

Objektívna stránka základnej skutkovej podstaty žalovaného prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona spočíva v tom, že páchatel sa inému vyhráža smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Objektom prečinu nebezpečného vyhrážania je záujem na ochrane jednotlivca proti niektorým závažným vyhrážkam. Obsahom vyhrážky je konkretizácia usmrtením, ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom.

Zo zákonných znakov uvedeného prečinu je tiež zrejmé, že vyhrážanie musí byť spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu. Tou sa rozumie vyšší stupeň úzkosti alebo iného tiesnivého pocitu zo zla, ktorým je na poškodeného pôsobené. Dôvodná obava pritom nemusí vzniknúť, avšak jej vznik musí byť reálny. To znamená, že dôvodná obava u poškodeného nemusí byť naplnená, postačuje aj možnosť vzniku dôvodnej obavy. Dôvodnosť obavy môže vyvolávať u poškodeného aj samotná osoba páchatela, resp. jeho prejavy, je ale potrebné rozlišovať, či ide o vyhrážku vyslovenú pod vplyvom určitého emocionálneho vypätia a kedy ide o celkom zjavný exces z obvyklých prejavov a reakcií páchatela.

Záver, či ide o vyhrážky spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu z ich uskutočnenia, je nutné posudzovať na základe komplexného posúdenia situácie a tiež je potrebné prihliadať na povahu vyhrážky, fyzické a charakterové vlastnosti páchatela a poškodeného, na ich vzájomný vzťah, či iné rozhodné skutočnosti pre posúdenie konania. Nie každý prejav páchatela voči poškodenej osobe, ktorého podstatou sú vyhrážky spôsobilé pôsobiť na jeho psychiku, je možné hodnotiť tak, že jeho obsahom boli naplnené znaky prečinu nebezpečného vyhrážania. Je potrebné posudzovať, či prednesené vyhrážky vykazujú

intenzitu vyžadovanú zákonom. Ak páchatel' len všeobecne hrozí ujmom na zdraví, nie je tým naplnená skutková podstata prečinu nebezpečného vyhrážania, aj keby tieto vyhrážky poškodená osoba vnímala ako dôvodnú obavu o svoj život.

Tieto základné východiská konajúci súd aplikoval pri hodnotení dôkaznej situácie, ktorá vyplýva z obsahu vyšetrovacieho spisu. Niet pochybností o tom, že obžalovaný sa telefonicky vyhrážal poškodenej, že bude jesť cez slamku, že ju dokaličí, že sa nebude vedieť najesť, že jej vybijie všetky zuby, ktoré prejavy smerujú k poškodeniu zdravia poškodenej C. B.. Z týchto verbálnych prejavov mala poškodená strach, čo napokon vyústilo do podania trestného oznámenia, počas ktorého sa jej opakovane obžalovaný telefonicky vyhrážal a neprestal s tým až do doby, kým nebol políciou zadržaný. Opakované verbálne útoky smerujúce k spôsobeniu ťažkej ujmy s agresívnym hlasovým prednesom vo všeobecnosti sú spôsobilé reálne vzbudiť dôvodnú obavu o život a zdravie. U poškodenej prednesy obžalovaného tak vyvolali tiesnivý pocit vo forme dôvodnej obavy z ich uskutočnenia aj z dôvodu, že v nedávnej minulosti ju mal obžalovaný fyzicky napadnúť.

Subjektívnu stránku prečinu je možné vyvodiť zo správania sa obžalovaného. Jeho opakované ataky nielen s vulgárnymi prednesmi ale aj vyhrážkami smrťou a ťažkej ujmy na zdraví po tom, čo mu poškodená oznámila, že podala návrh na rozvod, poukazujú na priamy úmysel obžalovaného spáchať tento prečin.

Obžalovaný sa odvolaním domáhal uplatnenia zásady „ultima ratio“, ktorá sa pri prečinoch realizuje cez posúdenie závažnosti konania v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zákona. Materiálny korektív je vymedzený znením „nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná“.

Úvaha, či ide o čin, ktorý nie je trestným činom pre nedostatok závažnosti, sa uplatní v tých prípadoch, v ktorých posudzovaný skutok z hľadiska nepatrnosti závažnosti nezodpovedá bežne sa vyskytujúcim trestným činom danej skutkovej podstaty. Spôsob spáchania skutku, t. j. že nešlo o jeden prednes zo strany obžalovaného, ale opakované prednesy počas niekoľkých dní s agresivitou, ktorá sama osebe vyvolala strach u poškodenej až v takom rozsahu, že vyhrážky oznámila na políciu, úmyselné zavinenie obžalovaného ako aj pohnútku vyvolať u poškodenej zodpovednosť za zánik ich spoločného života podľa názoru odvolacieho súdu nemožno hodnotiť ako konanie, ktorého závažnosť je nepatrná. Z uvedeného dôvodu preto nebolo možné konanie obžalovaného posúdiť ako čin nižšej závažnosti, napr. ako priestupok a vec postúpiť na prejednanie inému orgánu. Preto odvolací súd neakceptoval ani túto námietku obžalovaného.

Následne odvolací súd posudzoval primeranosť uloženého trestu, ktorý napádal prokurátor v neprospech obžalovaného. Konajúci súd pri určení druhu trestu a jeho výmery prihliadal na to, že obžalovaný spáchal trestný čin nižšej závažnosti, na spôsob spáchania skutku, na priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na to že obžalovaný riadne pracuje, naďalej žije v spoločnej domácnosti s poškodenou, ich vzťahy sa upravili a poškodená vzala návrh na rozvod späť.

Po preskúmaní napadnutého výroku o treste sa odvolací súd stotožnil s námietkou prokurátora, že obžalovanému nemala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, pretože obžalovaný sa k trestnej činnosti nepriznal a neoľutoval svoje konanie v rozsahu predpokladanom zákonom, čo napokon skonštatoval aj konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 16, keď uviedol, že priznal mu jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona s ohľadom na jeho postoj ku skutku počas celého trestného konania, aj keď k úplnému priznaniu obžalovaného v tomto konaní nedošlo. Napokon postoj obžalovaného k jeho trestnej činnosti ho viedol aj k podaniu odvolania proti výroku o vine, čo je v rozpore s podstatou priznania sa k trestnej činnosti ako podmienky priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zákona. Na druhej strane ale obžalovanému je možné priznať inú poľahčujúcu okolnosť a tou je, že spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých rodinných pomerov podľa § 36 písm. h) Tr. zákona, ktoré si sám nespôsobil, pretože počas obdobia Covid-u prišla aj jeho manželka o prácu, v rámci čoho boli obaja frustrovaní a ich spolužitie vyvrcholilo vzájomnými hádkami, zo strany jeho manželky došlo k sústavnému upodozrievaniu z požívania alkoholu, hoci mal za sebou liečbu a alkohol nepožíval, vzájomné vzťahy medzi nimi boli napäté a podnetom k jeho protiprávnemu konaniu bolo manželkou oznámené podanie návrhu na rozvod.

Odvolací súd sa stotožnil aj s ďalšou námietkou prokurátora, že obžalovaný spáchal trestný čin v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Obžalovaný bol totiž rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 13T/129/2019 z 16.12.2019, právoplatným toho istého dňa, uznaný vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, 2 Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, výkon ktorého mu bol podmienne odložený na skúšobnú dobu 3 rokov popri treste prepadnutia veci. Z uvedeného je zrejmé, že skúšobná doba obžalovanému v tejto veci plynula od 17.12.2019 do 16.12.2022.

Aj napriek zisteniu, že prerokovaný skutok bol spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, odvolací súd vyhodnotil okolnosti prípadu, predovšetkým to, že obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti inej povahy za akú bol už odsúdený, že poškodenou bola jeho manželkou, ktorá svoj návrh na rozvod vzala späť a s ktorou naďalej žije v manželstve trvajúcom viac ako 30 rokov, že obžalovaný nepožíva alkoholické nápoje, čo napokon vyplynulo aj z probačnej správy, a hodnotiac uvedené vo vzájomných súvislostiach aj s pohnútkou jeho konania, prihliadajúc i na následok a možnosti jeho nápravy, ktoré sú priaznivé, dospel k záveru, že uložený trest povinnej práce je trestom primeraným, ktorý zabezpečí účel trestu stanovený v § 34 ods. 1 Tr. zákona. Obžalovaný je pod dohľadom probačného a mediačného úradníka od 16.06.2021, kedy bola uňho väzba nahradená písomným sľubom a boli mu uložené obmedzenia, ktoré dodržiaval. Obžalovaný sa zamestnal, riadne pracuje a preto po posúdení ťažkej životnej situácie, v ktorej sa obžalovaný ocitol po strate zamestnania a rozvrate manželstva, odvolací súd uzavrel, že bolo by neprimerane prísny trestom uložiť mu nepodmienečný trest odňatia slobody na dobu viac ako 1 rok (minimálne 16 mesiacov), keď sa opätovne zaradil do bežného života plniac si svoje povinnosti nielen občianske, rodinné ale aj pracovné. Výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody by výrazným spôsobom narušil jeho stabilizáciu v živote.

Na základe uvedeného odvolací súd považoval napadnuté výroky rozsudku za vecne správne, čo bolo podkladom pre vyhodnotenie odvolaní ako nedôvodných. To sa týka aj odvolania prokurátora vo vzťahu k namietanej priznanej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, keďže namiesto nej by bola priznaná iná okolnosť podľa § 36 písm. h) Tr. zákona. Vzhľadom k tomu, že toto pochybenie nemalo zásadný vplyv na výrok o treste, najmä za situácie, ak sa ukladal trest povinnej práce, s ktorým obžalovaný súhlasil, pri svojom prvom výsluchu, odvolací súd v dôsledku toho nenapravoval napadnutý výrok o treste. Tento záver potom viedol odvolací súd k postupu podľa § 319 Tr. poriadku, podľa ktorého zamietol odvolania obžalovaného a prokurátora.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd jednomyselne nevyhovel podaným odvolaniam obžalovaného a prokurátora.
jednomyselne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.